

finansiering af boligbyggeri med særlig byggemåde af 15. marts 1947 med senere ændringer.

Ved regeringens tiltræden den 1. oktober d. å. stod det regeringen klart, at et af de største spørgsmål, som i første række måtte underkastes behandling, var byggestøtte- og lejelovsproblemerne, og regeringen gik da også straks i gang med at foretage en analyse af problemerne som grundlag for udarbejdelsen af lovforslag. Regeringens hovedsynspunkter er — således som de fandt udtryk i statsministerens tale ved åbningen af folketingsåret 1953—54 — at der må tilstræbes et huslejeniveau, der kan bæres af de jævne indkomstklasser, at der må ydes særlige tilskud til nedbringelse af lejen for familier med børn og alders- og invaliderentemodtagere, at finansieringen af nybyggeriet må tilrettelægges på en sådan måde, at boligstøtten fortrinsvis kommer de mindrebemidlede familier tilgode, og således at interessen i at anvende billige byggemetoder stimuleres, at en forøgelse af boligproduktionen ved sæsonudjævning, rationalisering og anvendelse af nye byggemetoder, hvorved også den ufaglærte arbejdskraft i stigende grad kan anvendes i byggevirksomheden, må tilstræbes, og at der bør gøres en indsats for de familier og enligstillede, der er særlig ramt af bolignøden.

Det har ikke været muligt for regeringen allerede nu at udarbejde lovforslag, idet regeringen ikke ønsker at fremsætte forslag i folketinget til ændring af lovene, forinden den har haft mulighed for at udarbejde forslag, der i enhver henseende er gennemarbejdede og underbyggede.

Selvom det må erkendes, at byggestøttelovgivningen som følge af udviklingen siden krigsafslutningen — herunder ikke mindst prisudviklingen — tiltrænger en revision, må man dog samtidig konstatere, at loven har haft overordentlig stor betydning for boligbyggeriet i efterkrigsårene, og at loven ialt væsentligt har virket efter sin hensigt: at fremme byggeriet, at begrænse huslejestigningen i nybyggeriet og at højne boligstandarden, og de resultater, der hidtil er opnået, gør det ikke betænkeligt at lade lovgivningen være uændret i kraft nogen tid endnu.“

Lovforslaget gav i folketinget — tillige med det samtidig behandlede lovforslag om forlængelse af lejeloven — anledning til en indgående debat, hvorunder hele boligproblemet blev inddraget. I det udvalg, der fik sagen til behandling, enedes man om et ændringsforslag, hvorefter loven skal udløbe 1. januar 1955 i stedet for som oprindeligt foreslået 1. april 1955, hvilket vedtoges ved 2. behandling. I den enstemmige betænkning udtales:

„Udvalget har afholdt 2 møder og haft samråd med indenrigs- og boligministeren. Under samrådet oplyste ministeren, at han agtede at imødekomme fremsatte ønsker om, at forslag til ny